

Păzitorul Adevărului

Din cuprins:

- ♦ *Haina de nuntă*
- ♦ *Adu-ți aminte*
- ♦ *Pe munte cu Dumnezeu*
- ♦ *Așteaptă...*

*Publicație oficială a Asociației Religioase
a Adventiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă*

*Anul XXIV / Nr. 4
octombrie - decembrie 2013*

Păzitorul Adevărului

Anul XXIV / Nr. 4

Octombrie - Decembrie 2013

Cuprins:

- Editorial** - Credința mântuitoare / 3
- Meditații** - Haină de nuntă / 4
- Adu-ți aminte! / 6
- Pe munte cu Dumnezeu / 10
- Familie / Educație** - Așteaptă! / 14
- Misionare** - Biserica să se trezească... / 21
- Sănătate** - Șasele sărat - ucigașul nr. 1 / 24
- Știri - Evenimente**
- Botez în Argeș / 28
- Conferință medicală la Videle / 29
- Curs de nutriție la Cluj / 30
- Știri misionare Ardealul de Nord / 32
- Evanghelia practică / 33
- Colțul copiilor** - Un cadou care te face fericit / 36

Revista "Păzitorul Adevărului" este o publicație trimestrială editată de **Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă**, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

Colectivul de redacție:
Marin Barbu, Nelu Iancu,
Marius Stroia, Fivi Picu,
Daniela Picu
Tehnoredactare: Daniela Picu

Imagini:
iStockPhoto,
Dreamstime

Sugestiile, propunerile și experiențele dumneavoastră le puteți trimite pe adresa:

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ISSN: 1584-269x

Credința mântuitoare

Înțelegând valoarea credinței și implicația ei în câștigarea biruinței, ucenicii L-au rugat pe Domnul Hristos să le mărească credința. În răspunsul dat Isus a asemănat credința lor cu cea mai mică sămânță pe care o cunoșteau, deplângând faptul că ucenicii nu posedă nici măcar acea cantitate infimă, care i-ar fi ajutat să obțină lucruri mărețe.

Reiese din afirmația Domnului Hristos că în cazul credinței nu este luată în calcul cantitatea, ci doar existența.

Când tatăl unui copil în suferință a implorat ajutor, iar Domnul Hristos părea că întârzie în soluționarea cazului, el s-a rugat stăruitor: „Cred Doamne, ajută necredinței mele!” Omul acesta a înțeles că de fapt o cantitate mică de credință înseamnă necredință.

Cu toate acestea Însuși Domnul Hristos a afirmat în cazul femeii, care a venit să ceară ajutor pentru fiica ei: „O, femeie, mare este credința ta...” (Matei 15:28).

Este vorba de o contradicție? Atașând credinței substantivul *mare* putem înțelege că este vorba și de una *mică*?

Apostolul Iacov afirmă despre demoni că și ei au credință, nespecificând însă dacă aceasta este mică sau

mare. Și totuși din contextul versetului se înțelege că acea credință pe care o au nu le ajută la salvarea lor.

O posibilă explicație referitor la credință ar fi că în cazul ei există mai multe faze, și anume:

- O credință care rămâne la nivelul înțelegerii, atunci când acceptăm un lucru pentru că este demonstrabil și nu putem să ne înșelăm singuri, negându-l. O astfel de credință au demonii. Ei nu pot nega existența lui Dumnezeu pentru că L-au văzut, au trăit în prezența Lui. Ei nu pot nega jertfa de la Golgota și ei cred chiar că finalul acestei lumi va fi așa cum a prezis Dumnezeu, motiv pentru care se înfioară. (Iacov 2:19).

- Există însă un alt fel de credință, aceea care ne ajută să pătrundem dincolo de ceea ce se vede cu ochiul liber. Aceasta o putem numi *încredere* și *bazare pe făgăduințe*. Credința aceasta implică de fapt o acceptare a unei Autorități, pentru ca apoi să avem încredere în această Autoritate și în cuvintele Sale.

Această credință i-a susținut pe bărbații de credință și tot ea este cea care ne va susține și pe noi în momentele de încercare. Este vorba de o

renunțare la propriile puteri și o predare fără rezervă în brațul Său atotputernic. Credința aceasta nu necesită explicații sau demonstrații științifice. Ea nu are nevoie de susțineri sau supoziții.

Credința de care avem nevoie implică mai mult decât a-L accepta pe Dumnezeu ca Suveran al Universului, mai mult decât a accepta adevărul că Domnul Hristos a obținut biruința în lupta cu Satan. Trebuie să credem că El poate transforma și viețile noastre. Trebuie să credem că noi înșine putem ieși biruitori, cu ajutorul Său. Atunci când toate mijloacele de câștigare a existenței vor dispărea, când cei în care ne-am încrezut și pe care ne-am sprijinit anterior, ne vor părăsi, când din punct de vedere omenesc nu mai există speranță de viață, doar încrederea în Dumnezeu ne va susține. Aceasta este de fapt *răbdarea* la care Domnul Hristos se referea spunând: „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit” (Matei 10:22).

Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea în continuare credința necesară, pentru a ajunge la faza de „încredințare deplină” pe care o experimenta apostolul Pavel în finalul vieții sale: „...căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Daniela Picu

Haină de nuntă

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” (Apocalipsa 3:18).

De la căderea în păcat noi cei păcătoși alegem să purtăm o altă haină pentru a ne prezenta la nunta fiului de împărat. Oricât de impecabilă ar părea, oricât de atrăgătoare am considera-o, această haină nu poate fi acceptată de Dumnezeu. Nu ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu în propriile noastre merite pentru că „toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mînjită.” (Isaia 64:6).

„Mulți dintre cei ce se numesc creștini sunt numai oameni morali. Ei au respins acel dar care era singurul care putea să-i facă în stare să onoreze pe Hristos, reprezentându-L în lume. Lucrarea Duhului Sfânt este pentru ei o lucrare străină. Ei nu sunt împlinitori ai Cuvântului. Principiile cerului care-i deosebesc pe aceia care sunt una cu Hristos, de aceia care sunt una cu lumea, aproape nu se mai văd la ei. Cei care se numesc creștini, nu

mai sunt deloc un popor separat și deosebit.” (*Parabolele Domnului Hristos*, cap. *Fără haină de nuntă*).

În timp ce nepăsarea inundă lumea, în timp ce chiar fecioarele înțelepte au adormit, Cuvântul lui Dumnezeu răsună clar în urechilor celor ce doresc să asculte vocea:

„De aceea, îți voi face astfel, Israele și fiindcă îți voi face astfel, pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Israele!” (Amos 4:12).

Întâlnirea cu Dumnezeu va fi însă diferită a unora față de alții: pentru unii va fi o zi de bucurie, iar pentru alții o zi de groază, căci toți vor fi chemați să dea socoteală pentru propria lor alegere.

„În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe voievozii și fiii împăratului, și pe toți cei ce poartă haine străine. În ziua aceea voi pedepsi și pe toți cei ce sar peste prag, pe cei ce umplu de silnicie și de înșelăciune casa stăpânului lor.” (Țefania 1:8,9).

Porunca lui Dumnezeu este clară și El nu acceptă la ospățul de nuntă al Fiului Său nici un alt veșmânt.

„Nici un acoperământ din frunze de smochin, nici o haină lumească nu poate fi purta-

tă de către aceia care stau cu Domnul Hristos și cu îngerii la ospățul nunții Mielului. Numai veșmântul pe care Domnul Hristos ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezenta lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptățirii Sale, Domnul Hristos îl va așeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit...

Această haină, țesută în războiul cerului, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvârșit, iar acest caracter Se oferă să ni-l dea și nouă.” (*Parabolele Domnului Hristos*, cap. *Fără haina de nuntă*).

Suntem binevoitori să primim caracterul pregătit de Dumnezeu? Acesta este de fapt haina de nuntă pe care el ne-o oferă și pe care nu toți sunt binevoitori să o accepte.

Deși acum trăim în timpul când se rostește invitația și ne place să ne simțim bine că avem un Dumnezeu atât de bun care alege să facă nunta fiului Său cu oricine, chiar și cu cei care nu sunt de rang împărătesc, care n-au nici un merit, prin urmare nimic nu-i recomandă, nu este de neglijat faptul că El este categoric cu

privire la condițiile participării; nu acceptă nici un compromis. În parabolă, omul care nu a acceptat haina de nuntă, deși fusese invitat cu generozitate, nu a fost lăsat să rămână în sală.

Toți oamenii vor fi supuși unei cercetări minuțioase. Numai acei care au acceptat dreptatea Domnului Hristos, ca îmbrăcăminte pentru ei, vor fi acceptați.

Dreptatea înseamnă a face ce este drept și faptele noastre vor dovedi dacă noi am ales să facem ceea ce este drept sau nu. Putem să credem că numele lui Isus este singurul nume sub cer prin care omul poate fi mântuit, totuși dacă El nu este primit ca Mântuitor personal și nu-i permitem să transforme viața noastră într-una nouă, credința aceasta nu ne va fi de nici un folos.

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:1,2).

„Hainele să-ți fie albe în orice vreme și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap.” (Eclesiastul 9:8).

„Întreg caracterul trebuie să aibă pecetea lui Dumnezeu.” (*Parabolele Domnului Hristos*, pg. 92). „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

Trăim în timpul judecății de cercetare. „Dumnezeu are pe pământ un popor care urmărește rapida desfășurare a împlinirii profeției și caută să-și curețe sufletul prin ascultare de adevăr, ca să nu fie găsiți fără haină de nuntă când Se va arăta Hristos.” (4 T. cap. *Pregătire pentru venirea lui Hristos*).

„Este acordat un timp de probă prețios pentru a spăla hainele caracterului nostru și a le albi în sângele Mielului. Pentru a îndepărta petele păcatului este necesară lucrarea unei vieți întregi. În fiecare zi este nevoie de eforturi înnoite spre a restrânge și refuza eul. În fiecare zi sunt lupte de dus și

biruințe de câștigat. În fiecare zi sufletul trebuie să fie mobilizat în implorare serioasă către Dumnezeu pentru puternicele biruințe ale crucii.” (4 T. cap. *Datoria părinților...*).

„Hainele albe sunt curăția de caracter, neprihănirea lui Hristos atribuită păcătosului. Aceasta este într-adevăr o haină din țesătură cerească, ce poate fi cumpărată numai de la Hristos cu o viață de ascultare din toată inima.” (4 T. cap. *Conlucrători cu Hristos*).

Dacă ne considerăm invitații de onoare ai Domnului Hristos, cei care vor însemna pentru El Mireasa Fiului Său, este necesar să ne purtăm demn de această chemare, chiar din această lume. Doar acestora li se va da „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților).” (Apocalipsa 19:8).

Lucian Oprea

Instituit odată cu așezarea tuturor lucrurilor, imediat după delimitarea și popularea pământului, Sabatul reprezintă un memorial al Creațiunii, un semn de aducere aminte al nașterii noastre ca omenire.

Dumnezeu dorește ca oamenii să-și amintească mereu de această zi, ei dovedind prin aceasta că prețuiesc lucrarea mâinilor Sale.

„În tot cursul săptămânii, noi trebuie să avem în minte ziua de Sabat și să facem pregătiri pentru ținerea ei potrivit poruncii.” (6 T. pg. 353).

Sabatul – semn al relației între Dumnezeu și poporul Său

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!” (Ezechiel 20:20).

Sabatul este un semn al relației dintre Dumnezeu și poporul Său. El îl desemnează pe poporul Său special, deosebit, care păzește poruncile Lui și se închină adevăratului Dumnezeu.

„Păzirea Sabatului este un semn al credincioșiei față de adevăratul Dumnezeu, "Acela care a făcut cerul și pământul,

marea și izvoarele apelor". Urmează ca solia care poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale să ceară în mod deosebit să păzească porunca a patra.” (*Marea luptă*, pg. 476).

„Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzând pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a marii Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul.” (H.L.L. pag. 289).

Pregătirea pentru Sabat

„Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toată îmbrăcămintea să fie gata și toată mâncarea pregătită. Încălțăminte să fie lustruite și baia făcută. Acest lucru se poate face. Dacă vă faceți din lucrul acesta o regulă, puteți realiza toate acestea.

Sabatul nu trebuie să fie folosit pentru repararea hainelor, pentru gătitul mâncării, pentru căutarea de plăceri sau pentru ori care altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui, orice ocupație lumească să fie lăsată la o parte și toate revistele lumești să fie date la o parte. Părinților, explicați lucrarea voastră, cum și scopul ei, copiilor voștri și puneți-i să ia parte la pregătirea pentru ținerea Sabatului potrivit cu cele spuse de poruncă.” (6 T., pag. 327).

Vinerea este numită de Sfânta Scriptură „Ziua Pregătirii”. În această zi trebuie să fie încheiată toată pregătirea pentru Sabat. Datoria părinților este să explice și copiilor care sunt cerințele lui Dumnezeu cu privire la respectarea zilei sfinte. Nimic din ceea ce este privit de Dumnezeu ca o călcare a Sabatului nu trebuie spus sau făcut în această zi. Dumnezeu nu ne cere să ne abținem în Sabat doar de la munca fizică; El dorește ca și mintea să fie disciplinată pentru a se ocupa cu teme sfinte. În Sabat este de dorit să fim cu totul deconectați de la problemele lumești, cu care ne ocupăm în mod obișnuit în celelalte șase zile ale săptămânii.

„Mai este și o altă lucrare ce trebuie să primească atenție în ziua pregătirii. În ziua aceasta trebuie să fie îndepărtate ori ce fel de neînțelegeri dintre frați, fie în familie, fie în comunitate. Ori ce amără-

ciune, mânie și răutate să fie alungate din suflet. Cu un spirit umil, „mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16).” (6 T. pag. 327).

Atunci când Dumnezeu ne cere să ne amintim de ziua de Sabat, El dorește ca noi să avem în vedere pregătirile legate de această zi.

Lucruri compatibile cu păzirea Sabatului

Hristos a fost un adevărat Misionar Medical și a vindecat multe persoane chiar și în Sabat. În legătură cu lucrarea de vindecare și de binefacere El afirmă: „Sabatul a fost făcut pentru

om și nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). De aceea toate faptele de îndurare care sunt în armonie cu scopul Sabatului, sunt încurajate.

„Adeseori medicii sunt chemați în Sabat pentru a sluji celor bolnavi și este imposibil ca ei să se bucure de timp pentru odihnă și evlavie. Mântuitorul ne-a arătat prin propriul Său exemplu că este bine să aducem alinarea suferințelor în această zi; însă medicii și surorile medicale nu trebuie să facă lucruri care nu sunt necesare. Tratamentul

obișnuit și operațiile care pot aștepta trebuie amânate până a doua zi. Pacienții să știe că medicii trebuie să aibă o zi pentru odihnă.”. (*Lucrarea misionară medicală*, cap. *Seriozitate profundă și bucurie*).

„Actele de milă și absolută necesitate sunt îngăduite în ziua Sabatului, bolnavii și cei în suferință trebuie să fie întotdeauna îngrijiți; dar lucrul care nu este necesar trebuie să fie cu strictețe evitat.” (*Patriarhi și profeți*, cap. *Legea dată lui Israel*).

Lucruri incompatibile cu păzirea Sabatului

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării” (Isaia 58:13).

Angajarea în conversații obișnuite, discutând despre lucruri lumești, făcându-ne plăcerile noastre proprii, citi-

rea sau vizionarea de materiale lumești, participarea la școlile lumești în ziua de Sabat, a ține oameni angajați pentru a ne face anumite servicii, pregătirea de mâncare, cumpărarea sau vânzarea, toate acestea sunt lucruri incompatibile cu păzirea zilei sfinte a lui Dumnezeu.

„Sabatul este timpul lui Dumnezeu, nu al nostru; când violăm acest timp noi furăm pe Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat întreaga săptămână de șase zile să ne facem lucrarea noastră și Și-a rezervat o zi pentru Sine. Aceasta ar trebui să fie o zi de binecuvântare pentru noi – o zi când ar trebui să lăsăm la o parte toate treburile noastre vremelnice și să ne concentrăm gândurile asupra lui Dumnezeu și a cerului”. (*Heavenly Places*, pag. 152).

Călătoria în Sabat

„Dacă dorim binecuvântarea făgăduită celui ascultător, trebuie să ținem Sabatul în mod mult mai strict. Mă tem că noi călătorim în ziua aceasta, când de fapt lucrul acesta s-ar putea evita. În armonie cu lumina pe care a dat-o Domnul cu privire la ținerea Saba-

tului, noi ar trebui să fim mai atenți cu privire la călătoria cu vaporul sau mașina în ziua aceasta. În privința aceasta, ar trebui să dăm un bun exemplu copiilor și tinerilor noștri. Pentru a ajunge la comunitățile care au nevoie de ajutorul nostru și pentru a le prezenta solia pe care Dumnezeu dorește ca ei să o audă, poate că va fi necesar să călătorim în Sabat; dar, pe cât este cu putință ar trebui să ne procurăm biletele și să facem toate aranjamentele necesare în altă zi. Când pornim într-o călătorie ar trebui să facem toate eforturile cu putință și să plănuim în așa fel, încât să evităm ajungerea noastră la destinație în ziua Sabatului.” (6 T. cap. *Călătoria în Sabat*).

Atunci când nu este necesar să călătorim în Sabat, trebuie să evităm acest lucru cu strictețe. De multe ori, din comoditate sau din alte motive neîntemeiate, Sabatul este călcat de unii care călătoresc în această zi, când ar putea să evite.

Călătoria în Sabat, atunci când poate fi evitată, este călcare de Sabat. Pentru a primi binecuvântarea lui Dumne-

zeu, noi trebuie să respectăm instrucțiunile pe care El le dă în Cuvântul Său cu privire la respectarea Sabatului.

Adunările din Sabat

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25).

Sunt unii care lipsesc de la adunare în mod nejustificat și în felul acesta ei pierd binecuvântarea pe care Dumnezeu dorește să le-o dea.

„Nimeni să nu vină la locul de închinare ca să ațipească. În casa lui Dumnezeu nu trebuie să doarmă nimeni. Voi nu picați de somn când sunteți prinși de lucrările voastre pământești, pentru că aveți un interes în acestea. Să îngăduim noi oare ca slujba de care sunt legate interese veșnice să fie pusă pe o treaptă mai jos decât treburile trecătoare ale vieții? Când facem lucrul acesta, ne lipsim de binecuvântarea pe care Domnul vrea să o avem.” (6 T. 332).

Niciodată să nu permitem lucrurilor acestei lumi să ne împovăreze atât de mult în cele șase zile de lucru, așa în-

cât în Sabat să fim epuizați și să dormim în adunare.

„Fiecare trebuie să-și dea seama că are ceva de făcut pentru a face ca adunările din Sabat să fie interesante. Voi nu trebuie să vă strângeți pentru a îndeplini numai o formalitate., ci pentru a face un schimb de gânduri, pentru a povesti experiențele voastre zilnice, pentru a exprima mulțumiri, pentru a rosti sincera voastră dorință după iluminare divină; pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Discuțiile purtate cu privire la Hristos vor întări sufletul pentru încercările și luptele vieții. Să nu credeți că puteți fi creștini, și totuși să vă închideți în voi înșivă. Fiecare este o parte din marea pânză a omenirii și experiența fiecăruia va fi determinată, în mare măsură, de experiența tovarășilor săi.” (6 T. cap. *Adunările în Sabat*).

Sabatul în familie

„Școala de Sabat și adunarea pentru serviciul divin ar trebui să ocupe numai o parte din Sabat. Partea cealaltă, care rămâne familiei, poate să fie făcută partea cea mai sfântă și cea mai prețioasă a orelor Sabatului. O mare parte din timpul acesta părinții trebuie să-l întrebuințeze stând cu copiii lor. În multe familii, copii mai mici sunt lăsați de capul lor, singuri, pentru a-și găsi de lucru cum se pricep ei mai bine. Lăsați singuri, copii

ajung curând să fie neliniștiți, încep să se joace sau se apucă de cine știe ce răutăți. În felul acesta Sabatul nu are nici o însemnătate sfântă pentru ei.

Pe timp frumos, părinții să se plimbe cu copii lor pe câmpii și prin dumbrăvi. În mijlocul lucrurilor frumoase ale naturii, spuneți-le motivul pentru care a fost instituit Sabatul.”

(6 T. cap. *Sabatul în familie*).

Datoria părinților este să petreacă Sabatul împreună cu copii lor și să-i învețe legile și poruncile Domnului. „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Deut. 6:6,7). Este trist că unii părinți nu își înțeleg responsabilitatea în privința educării copiilor lor în ascultarea de Dumnezeu. Ei nu i-au învățat pe cei mici să respecte Sabatul și locul de închinare și lucrul acesta se poate observa în atitudinea copiilor și a tinerilor în general.

„Vă sfătuiesc, fraților și surorilor: „Aduceți-vă aminte de ziua Sabatului ca să o sfințiți.” Dacă doriți ca fii și ficele

voastre să țină Sabatul potrivit cu cele spuse de poruncă, trebuie să-i învățați atât prin precept, cât și prin exemplu. Înscrierea adâncă a adevărului în inimă nu se va șterge niciodată. Impresiile făcute din copilărie se vor vedea în anii de mai târziu. S-ar putea ivi împrejurări care să-i despartă pe copii de părinți și de căminul lor, dar atâta vreme cât ei respectă învățătura primită în copilărie și tinerețe, aceasta va fi o binecuvântare.” (6 T. cap. *Sabatul în familie*).

Cristian Cociuba

Pe munte cu Dumnezeu

In înțelepciunea Sa, atunci când a creat pământul și l-a modelat în diferite forme de relief, Dumnezeu a intenționat ca oamenii să învețe din această a doua carte: cartea naturii. În natură sunt comori vaste de înțelepciune, care așteaptă să fie descoperite de către cercetătorul sârguincios.

În acest articol, mi-am propus să mă opresc asupra munților, o formă de relief specială, creată de Dumnezeu. Cu vântul Său ne învață că munții ascund comori valoroase; flora și fauna munților reprezintă doar câteva din comorile pe care le vedem la suprafață și care au rol important în menținerea echilibrului dintre oxigen și dioxid de carbon.

Dumnezeu a intenționat ca prin contemplarea munților să avem o imagine mai clară despre puterea și înțelepciunea Sa, Cel care a creat și susține

toate lucrurile. Iubitorii de munte își găsesc plăcerea să escaladeze cele mai înalte piscuri și de sus să privească dincolo de munte. Este plăcut să privești de pe vârful unui munte, fără a avea vreun obstacol care să împiedice privirea.

Ca aplicație spirituală la aceasta, profeția din Isaia 33:17 spune: „Ochii tăi Îl vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei.”

Evenimente petrecute pe munte

În Biblie găsim foarte multe evenimente care s-au petrecut sau au legătură cu vârful muntelui. Atunci când citim versetul din Isaia ne aduce aminte de Moise care în timpul pribegiei a nutrit două dorințe: să vadă slava Sa (să vadă pe Împărat) și să intre în Țara Canaanului.

Atunci când era pe vârful muntelui, în comuniune cu Dumnezeu, Moise a cerut să vadă slava Sa. Dumnezeu i-a împlinit acesta dorință și i-a făcut de cunoscut frumoasele trăsături de caracter, care constituie slava Sa. Referitor la cea de-a doua dorință, ne aducem aminte de evenimentul trist când Moise a comis acel păcat la Cadeș, lovind stânca pentru a da apa poporului. În urma acestui păcat, Dumnezeu nu i-a îngăduit (lui și fratelui său, Aaron) să ducă poporul în Canaanul pământesc. Având în vedere intensitatea dorinței de a intra împreună cu poporul în Canaan, Moise a acceptat cu greu această hotărâre a lui Dumnezeu. Totuși, înainte să moară, de pe vârful muntelui Pisga, Dumnezeu i-a arătat în panoramă toată țara Canaanului și i-a spus: „Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam,

lui Isaac și lui Iacov zicând: „O voi da seminței tale.” Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea.” (Deuteronom 34:4). Un singur păcat a fost îndeajuns pentru a –l exclude din Canaanul pământesc.

Un alt eveniment care a avut loc pe munte este acela în care Avraam a fost chemat de Dumnezeu să-l aducă jertfă pe Isaac, fiul său, pe Muntele Moria. În urma acestei experiențe, Avraam a avut o imagine mult mai clară despre planul de mântuire, despre jertfa supremă care va fi adusă, despre ceea ce simte un tată când unicul său fiu este adus jertfă. Sute de ani mai târziu, locul acela avea să devină locul unde Solomon construiește Templul, care devine centrul închinării iudaice, și locul unde Dumnezeu Își va manifesta prezența și va face de cunoscut voința Sa poporului.

Vârful muntelui, astăzi

Putem enumera multe alte evenimente care au avut loc pe munte. Se pune întrebarea: Ce semnificație are acesta pentru

noi, astăzi? Ne cheamă Dumnezeu să ne urcăm pe munte pentru a avea comuniune, pentru a ne întâlni cu El? Sigur, e frumos să petreci un anumit timp destinat unei excursii la munte, în comuniune cu Dumnezeu prin rugăciune și contemplarea frumuseții peisajelor, însă nu aceasta este adevărata însemnătate a acestui loc.

Vârful muntelui reprezintă locul în care sufletul este în comuniune cu Dumnezeu, unde Dumnezeu Își descoperă slava Sa sufletului care însetează după neprihănire și locul din care se vede, prin ochii credinței, țara Canaanului ceresc. Acesta poate să fie cămăruța unde sufletul își revărsă povara de greutate și griji și o aruncă asupra Sa, primind în schimb jugul Său, care este bun și ușor. Este locul de închinare sau casa de rugăciune publică unde sunt organizate întâlniri regulate. Locul acesta îl găsim și în căile obișnuite ale vieții de zi cu zi, atunci când inima este în comuniune cu Dumnezeu, atunci când acționăm, când mergem și venim la porunca

lui Dumnezeu, chiar dacă acest lucru aduce adesea neplăceri, suferințe sau privațiuni.]Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: „Iată-Mă!” Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.” (Isaia 58:9-11).

Isus pe munte

Vreau să atrag atenția la un eveniment din viața lui Isus, care a avut loc pe vârful muntelui: „Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc.

Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.” (Luca 4:5-7). Asupra Mântuitorului nostru, această ispită nu a avut nici o putere, însă când a venit la oameni, a avut un câștig de cauza uriaș, prin prezentarea atracțiilor acestei lumi. Astăzi Satan negociază cu oamenii și ceea ce este în joc este propriul nostru suflet. Atunci când ne amintim de experiența celor doi frați, Esau și Iacov, ne mirăm cât de ieftin și-a vândut Esau dreptul de întâi născut fratelui său Iacov. Cu toate acestea, fără să ne dam seama, repetam adesea aceeași experiență tristă, prin micile sau marile compromisiuri pe care le facem cu păcatul, prin atracțiile acestei lumi și dorința de a fi asemenea ei.

Străduința lui Satan este aceea de a-i inspira pe oameni cu dorința pe care el însuși a nutrit-o la începutul tristei

sale experiențe de decădere: „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.” (Isaia 14:13,14).

Unde să privim?

După ce a făcut de cunoscut evenimentele care urmau să preceadă venirea Sa, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21:28).

Astăzi, prin ochii credinței, Dumnezeu ne îndeamnă să privim în sus, spre Canaanul ceresc, la locurile pe care Isus a mers să le pregătească pentru cei ce-L iubesc. Pentru a ne putea bucura însă de acele frumoase priveliști este nevoie să ocupăm locul de unde se pot vedea cât mai clar. Despre acest loc, apostolul Pavel scria:

„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:16-18). „Așadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul. De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă.” (2 Corinteni 5:6-9).

În Sfânta Scriptura și în Spiritul Profetic găsim multe descrieri ale lumii nevăzute care ne ajută să ne facem o imagine a Canaanului ceresc.

Este foarte important și vital să nu permitem nici unei atracții lumești să ne distragă atenția de la marile evenimente ale judecății, care are loc în ceruri și de la pregătirea pentru a-L întâlni pe Isus. Astăzi putem alege asupra

cărei țări ne focalizam privilegiile și afecțiunile. Dumnezeu ne îndeamnă: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”(Evrei 12:1,2). Un lucru este cert, Dumnezeu nu ne va înșela când ne va arăta țara; El chiar ne-o va oferi și ea va fi căminul nostru pentru veșnicie.

La sfârșitul cărții Apocalipsei, îngerul întărește de două ori descoperirea Canaanului ceresc prin cuvintele: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” (Apocalipsa 21:5, 22:6).

Este important să menționăm condițiile care trebuie îndeplinite de aceia care doresc să trăiască împlinirea deplină a profeției din Isaia

„Păcătoșii sunt îngroziți în Sion; un tremur a apucat pe cei nelegiuiți care zic: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi”.

(Isaia 33:14-16).

Astăzi trăim un timp când trebuie să ne astupăm urechile, să ne legăm ochii, să ne tragem mâinile înapoi de la rău, să ne înfrânăm limba, să umblăm în neprihănire.

Doresc să ai parte de această bucurie de a sta pe

munte cu Dumnezeu în aceste zile primejdioase ale sfârșitului, de unde să poți vedea Canaanul ceresc, să poți vedea, ca într-o oglindă, slava lui Dumnezeu și să fii schimbat în același chip al Lui din slavă în slavă, prin Duhul Domnului, iar în final să ai parte de făgăduința: „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei”. (Isaia 33:17).

Sami Negrut

„Creștinul vede în stâncile de granit și în susurul râurilor lucrarea brațului Atotputernic al lui Dumnezeu. El dorește să se cațere pe munții cei înalți, pentru că i se pare că atunci ar fi mai aproape de cer, deși el știe că Dumnezeu aude rugăciunile copiilor Săi atât din vale, cât și de pe vârful muntelui.” - E.G.White (Testimonies, vol. 4).

Creat de Dumnezeu ca ființă sociabilă, care își găsește plăcerea și împlinirea în compania semenilor săi, orice om matur așteaptă împlinirea făgăduinței potrivit căreia Dumnezeu îi va oferi un ajutor potrivit, un partener cu care să-și petreacă restul vieții. Orice tânăr sau tânără visează să obțină adevărata dragoste, să aibă favoarea de a fi iubit și prețuit.

În concepția lui Dumnezeu adevărata dragoste are însă și anumite caracteristici pe care mulți nu le iau în calcul, când este vorba de ei și pe care ar dori să le aibă doar celălalt. În timp ce ne place să ne gândim la dragoste adevărată,

nu ne surâde ideea răbdării, iar dacă mai este vorba și de o *răbdare îndelungă*, deja ni se pare exagerat. Se mai precizează că adevărata dragoste *nu caută folosul său* ceea ce iarăși contravine legii fundamentale a ființei noastre care, de când ne-am pomenit în această lume urmărește să ne fie bine, și, pe cât se poate, ca cei din jurul nostru să servească foloaselor noastre. Mai citim că adevărata dragoste *nu se mânie și nu se gândește la rău*, nu este gata să acuze, să învinuiască sau să suspecteze. De asemenea aceasta *acoperă totul, nădăjduiește totul, suferă totul...*

Atunci când doi tineri sunt întrebați, la altar, dacă de bună

voie și nesiliți de nimeni aleg să intre în căsătorie cu celălalt, ei se grăbesc adesea să răspundă afirmativ, motivând că la baza alegerii lor stă dragostea. Dacă însă în acel moment pastorul ar detalia caracteristicile adevăratei iubiri și tinerii ar conștientiza însemnătatea lor, poate că mai puțini s-ar grăbi să spună „Da” înainte de vreme și mai multe căsătorii ar avea ca punct de plecare o motivație ce asigură durabilitate și siguranță.

Acest fel de dragoste, care-și asumă suferința, răbdarea, tăgăduirea de sine, abnegația, *nu va pieri niciodată*. Toate acestea vin la pachet cu dragostea și nu se poate una fără alta.

Acesta este motivul pentru care multe căsnicii merg greu. Toți au crezut că se iubesc, fără să înțeleagă ce înseamnă iubirea în termenii lui Dumnezeu. Și doar un astfel de dragoste va supraviețui.

Condiția primirii

Subiectul de față are de-a face cu întrebarea: De ce nu răspunde Dumnezeu rugăciunii mele pentru căsătorie? Se pare că Dumnezeu nu aude sau refuză să asculte rugăciunilor mele?!

Cu privire la modul în care Dumnezeu este gata să răspundă cerințelor noastre, Însuși Domnul Hristos a spus:

„Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” (Marcu 11:22-24).

Astfel, orice tânăr se pleacă pe genunchi și, apelând la această făgăduință, cere Domnului un partener potrivit pentru căsătorie. Și când Dumnezeu întârzie cu răspunsul, în mintea oricui se poate naște întrebarea: Oare nu am înțeles bine promisiunea? Oare am cerut prea mult? Eu nu am cerut să se clatine munții, ci doar ca Dumnezeu să-mi găsească un tovarăș po-

trivit. Este ceva greșit în această dorință?

Ne mai vin în minte și alte gânduri de genul: toți cei care s-au căsătorit deja au fost mai credincioși ca noi? Și sentimentul de inferioritate ne încercă dureros. Puțina credință scade și suntem dezorientați.

Două categorii

Vorbind despre efectele rugăciunii și despre modul în care Dumnezeu răspunde acesteia, Iacov scrie:

„Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certăți și vă lupătați, și nu aveți, pentru că nu cereți.” (Iacov 4:2).

Există o categorie de oameni, care privesc chestiunea ca pe un lucru care depinde de ei, de eforturile lor, de diplomația lor. Ei se informează din mulțimea de materiale pe care le au la dispoziție, privind modul în care poți cuceri o fată/un băiat și, pe proprie răspundere, pornesc la acțiune. Acest tip de oameni nici măcar nu se roagă, ci pun în practică diferite strategii, gândind că vor avea succes. Și adesea se pare că succesul se lasă așteptat. Care este explicația? Succesul nu depinde nici de inteligență, nici de valabilitatea materialului studiat și aplicat. Dumnezeu spune: „nu aveți, pentru că nu cereți.”

O altă categorie poate fi regăsită în versetul următor: „Sau cereți, și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând

să risipiți în plăcerile voastre.” (vers. 3).

În ce constă răutatea: în scopul pentru care cer și anume „cu gând să risipiți în plăcerile voastre”.

Se întâmplă adesea ca propriul copil să-ți ceară 10 lei. Ești dispus să-i dai, dar în mod firesc te interesezi ce intenționează să facă cu ei. În funcție de răspunsul pe care-l primești, hotărăști dacă îi vei da sau nu banii. Și aceasta nu pentru că suma cerută face diferența dintre sărăcie și bogăție, ci pentru că îți dai seama că modul în care a ales să-i cheltuiască poate fi spre binele lui sau spre răul și vătămarea lui.

Se poate ca scopul căsătoriei să fie încă nedefinit în mintea ta. Ai citit prin cărți, ai văzut prin filme cum arată o căsătorie și dorești cam așa ceva, dar nu ai o imagine clară asupra responsabilității legate de intrarea într-un astfel de legământ. Atunci Dumnezeu refuză să asculte și te invită să mai aștepți.

Ne întrebăm în această situație dacă toți cei care au primit au știut bine motivul pentru care se vor căsători și noi chiar nu ne pricepem?

Pe cont propriu

Experiența lui Iacov este concludentă pentru un răspuns în acest punct. El a primit făgăduința că va fi întâiul născut și-și dorea mult dreptul acesta. La un moment dat,

văzând că Dumnezeu nu intervine, a luat hotărârea să se descurce singur, pe principiul *autoservirii*. Consecințele le-a cules singur. El l-a înșelat pe tatăl său, fiii lui l-au înșelat pe el, a avut parte de o viață de necazuri, durere și suferință. Este adevărat că în final s-a bucurat de o bătrânețe fericită, dar cum ar fi fost viața sa dacă ar fi așteptat ca Dumnezeu să hotărască momentul primirii darului promis?

Atunci când Iacov se străduia să obțină dreptul de întâi născut, Dumnezeu l-a găsit nepotrivit pentru deținerea acestuia. El nu era pregătit. Avea încă apucături firești, tendințe de-i înșela pe alții, de a căuta propriile avantaje. De aceea Dumnezeu a întârziat să i-l dea, așa încât acesta să-l poată primi la momentul potrivit, ca să poată beneficia de avantajele posedării lui, așa cum dorea Dumnezeu. La sugestia mamei Iacov a făcut un

plan al lui, convins că este cel mai bun plan. În felul acesta a întârziat planul lui Dumnezeu și a primit darul binecuvântării abia la sfârșitul vieții, când caracterul său a ajuns la înălțimea demnității pe care Dumnezeu intenționa să i-o încredințeze.

Acum poate ne întrebăm de ce am ales această experiență, gândindu-ne că cei care încă așteaptă ar putea fi asemănați cu Iacov. Nu aceasta este însemnătatea exemplului. Ceea ce intenționăm să spun este că nu există motive ca să aveți complexe de inferioritate comparativ cu cei deja căsătoriți, deoarece o mare parte dintre ei au ales calea lui Iacov. Mulți au făcut o alegere personală, fără să ceară călăuzire în acest sens, mânați de impulsul de moment, fără să gândească cu raționament și deplină maturitate ce va fi după. Apoi au experimentat pe propria lor piele consecințele alegerii, fiind afectați nu doar ei doi, ci de multe ori familiile lor, bisericile din care fac parte etc.

În multe cazuri nu este de dorit să invidiați pe cei căsătoriți pentru că s-ar putea ca mulți dintre aceștia să vă invidieze pe voi.

„Dar să nu fiți descurajați dacă rugăciunile voastre par să nu primească un răspuns imediat. Dumnezeu vede că rugăciunea este adesea amestecată cu spirit pământesc. Mulți se roagă pentru acele lucruri care

să le satisfacă dorințele lor egoiste și Domnul nu le îndeplinește cererile în modul în care ei se așteaptă. Când venim la Dumnezeu trebuie să fim supuși și cu o inimă smerită, subordonând totul dorinței Sale sfinte”. (*În locurile cerești*, pg. 89).

Momentul oportun

Tendința firească este: Te rogi și aștepți. Când vezi că nu se întâmplă nimic, intervine descurajarea.

De multe ori dorim lucruri pentru care nu suntem suficient de maturi, de coți. Dumnezeu vrea să ne maturizeze așa încât, atunci când primim acceptul din partea Sa, să putem trăi fericiți.

Putem compara dorința noastră de a intra în legământul căsătoriei, cu dorința unui jucător de box care dorește să intre în ring, dar antrenorul știe că acesta nu este încă pregătit. Oricât L-ai implora, vișând la reușită, Dumnezeu te iubește atât de mult încât nu poate să-ți dea drumul să intri într-o relație atât de complexă, cum este relația căsătoriei. Dacă El te-ar asculta și ți-ar permite (într-un moment nepotrivit) spiritul tău lumesc s-ar întâlni cu spiritul partenerului pe care-l alegi, care de altfel este tot lumesc, și în loc de o căsnicie fericită ar rezulta un război dezastruos. Dumnezeu vrea să te scutească de aceasta. El vrea să te ajute ca tu să scapi de acest spirit și

partenerul tău să facă același lucru pentru ca din unirea voastră să rezulte o viață armonioasă.

Fără să știm care este relația multora, care le este viața de acasă, îi invidiem pe mulți și ne întrebăm: Ce este în neregulă cu mine? Uite că toți se căsătoresc?!

Problema nu este totdeauna că tu nu ești în regulă, ci poate că nici ceilalți nu sunt în regulă, dar au ales calea dureroasă. Ei și-au asumat riscul mergerii înainte fără călăuzire divină.

Cu privire la *cum* și *când*

În cartea *Evenimentele Ulimelor Zile*, vorbind despre răspunsul la rugăciune, găsim scris: „Răspunsul poate să vină cu mare rapiditate și putere copleșitoare sau poate să fie întârziat cu zile, săptămâni, și credința noastră să fie încercată. Dar Dumnezeu știe **cum** și **când** să răspundă rugăciunii noastre.” (pg. 194).

Avraam și Sara au trăit o experiență asemănătoare tendințelor noastre. Ei au concluzionat la un moment dat că Dumnezeu nu știe cum să le răspundă și nici când să facă acest lucru. Atunci s-au încumetat să aleagă ei un *când* și un *cum*, cu consecințele pe care le cunoaștem.

În mod asemănător, Moise a fost nerăbdător să scoată poporul din Egipt. A făcut planuri, a dezvoltat strategii, s-a documentat și a încercat să-l

scoată *când* și *cum* a gândit el, uitând că Dumnezeu nu se află sub presiunea timpului, așa cum ne închipuim noi și nici nu duce lipsă de modalități de procedare. Aceasta l-a costat pe Moise un alt timp, a trăit alte experiențe, a trecut prin necazuri și lipsuri, pentru că ales să hotărască singur un *cum* și un *când*, după înțelegerea sa proprie.

Mulți dintre cei care se căsătoresc nu mai așteaptă să le spună Dumnezeu *cum* și *când*, ci, considerându-se suficient de maturi, își permit să aleagă ei modul și timpul convenit.

Partea Lui și partea noastră

Paragraful amintit anterior, continuă:

„Este partea noastră de lucrare să ne punem în legătură cu canalul divin”.

Dumnezeu este responsabil pentru partea Lui de lucru și „cel ce a făcut această făgăduință este credincios”. Partea mea este să stau în

relație cu Dumnezeu și să caut mai întâi Împărăția Lui și ne-prihănirea Sa și toate celelalte ni se vor da pe deasupra.

Aici începe ceea ce Biblia numește lupta credinței: Să crezi că El există, că te cunoaște, că te iubește, că-I pasă de tine și că păstrează cauza ta înaintea Lui (nu te-a uitat, nu te-a pierdut din evidență...).

„Cereți atunci, cereți și veți primi. Orice rugăciune sinceră va primi răspuns.” (*Slujitorii Evangheliei*, pg. 258).

Nu există variantă ca să te rogi și Dumnezeu să nu-ți răspundă. Nu este relevant faptul că ești căsătorit sau nu. (să crezi că celor căsătoriți li s-a răspuns deja, iar ție – nu). Oricare ar fi situația ta, El îți răspunde. Răspunsul este un proces, nu un moment în timp. Făgăduința este clară: „Orice rugăciune sinceră, va primi răspuns. S-ar putea ca răspunsul să nu vină așa cum dorești sau la timpul când îl aștepti tu. Dar răspunsul va veni în modul și la timpul care va ieși cel mai bine în întâmpinarea nevoilor tale”.

„Rugăciunilor pe care le aduci în singurătate, în istovire, în încercare, Dumnezeu le răspunde. Nu întotdeauna după așteptările tale, dar întotdeauna pentru binele tău.”

Pentru binele nostru

Problema noastră majoră este că avem impresia că știm ce ar fi spre binele nostru,

când de fapt nu știm. Și Dumnezeu este singurul care cunoaște sfârșitul de la început și știe ce este spre binele nostru. Chiar starea noastră de acum, fie ea și tranzitorie, este parte din răspunsul lui Dumnezeu, care lucrează în continuare la fericirea noastră.

Poate te gândești: Ce o fi în neregulă în caracterul meu? Unde este problema?

E bine să ne cercetăm, dar nu este cazul să gândim că trebuie să fie neapărat o problemă, pentru faptul că Dumnezeu nu răspunde. S-ar putea ca cel/cea pe care Dumnezeu îl/o are în vedere pentru tine, mai are de șlefuit la caracterul lui. Atunci, chiar nevinovat fiind și cu inimă curată și caracter bun, Dumnezeu te pune să aștepți.

să lucreze pentru voi înainte de a crede că primiți lucrurile pe care le cereți de la El. Încredeți-vă în Cuvântul Său și lăsați întreaga chestiune în mâinile Domnului, cu deplină credință că rugăciunea voastră va fi onorată și răspunsul va veni exact în timpul și în modul în care Tatăl vostru cereșc vede că este spre binele vostru. După ce ați făcut aceasta trăiți conform rugăciunilor voastre. Umblați în umilință și înaintați permanent.” (*Harul uimitor*, pg. 289).

Noi nu ne cunoaștem; nici propria noastră inimă nu ne este cunoscută. Cu atât mai puțin cunoaștem inima altuia. Atunci, de unde știm noi cine este persoana potrivită pentru noi? Poate avem anumite criterii, anumite orientări, dar accesul la realitate îl are doar Dumnezeu. De aceea ne îndeamnă să nu ne construim scenarii despre cum ar trebui să fie și când ar trebui să se întâmple ceea ce ne dorim.

O întârziere spre binecuvântare

„Noi toți dorim un răspuns imediat la rugăciunile noastre și suntem ispitiți să devenim descurajați dacă rugăciunea nu primește un răspuns imediat. Acum experiența m-a învățat că aceasta este o mare greșeală. Întârzierea este spre beneficiul nostru special.” (*Sfaturi pentru sănătate*, pg. 380).

Chiar intervalul de timp

care trece între rugăciune și răspunsul primit, este darul lui Dumnezeu.

Scopul rugăciunii

„Tot astfel rugăciunile noastre nu par să primească un răspuns imediat, dar Hristos ne învață că nu ar trebui să înțetăm să ne mai rugăm. Rugăciunea nu este menită să determine vreo schimbare în Dumnezeu, ci să ne aducă pe noi în armonie cu Dumnezeu. Când Îi adresăm o cerere, s-ar putea să vedem că este necesar pentru noi să ne cercetăm inimile și să ne căim de păcate.” (*Parabolele Domnului*, pg. 143).

Nu renunțați să vă rugați! Prin rugăciune, nici nu-L înduplecăm pe Dumnezeu, nici nu-L convingem, nici nu-L schimbăm. El oricum o să ne dea ceea ce știe El și când știe.

Atunci ce rost are rugăciunea? Dacă admitem că vina nu este la Dumnezeu, s-ar putea să fie la mine. Rugăciunea este menită „să ne aducă pe noi în armonie cu El”.

Avem exemplul lui Ilie, care se ruga pentru ploaie. Este ușor să vorbești despre experiența lui și să subliniezi că de șase ori a căutat să găsească un răspuns și nu l-a primit. Dar să încercăm să ne punem în postura lui: tot poporul stătea cu ochii pe el și aștepta să vadă intervenția Celui în care el pretindea că se încrede. Prorocii idolatri fuseseră umiliți, iar acum tu, cel căruia Dumnezeu i-a dăruit

„Nu trasați un mod anumit în care Domnul

foc înainte ca să termine rugăciunea, nu primești răspuns. Ce credeți că simțea Ilie în acel moment? Se identifica el cu cei pe care-i măcelărise?

„Când Ilie și-a cercetat inima el părea să fie tot mai mic și mai mic în propria sa estimare și înaintea lui Dumnezeu. A ajuns să i se pară că el nu mai era nimic și că Dumnezeu era totul. Și când a ajuns la punctul de a renunța la sine, în timp ce s-a prins de Mântuitorul ca singura lui putere și neprihănire, atunci a venit răspunsul.” (*Conflict și curaj*, pg. 212).

Dacă Dumnezeu a lucrat așa în timpurile acelea, de ce n-ar lucra asemănător acum! El este Același.

În loc să ne punem întrebarea acuzatoare: De ce Dumnezeu nu ne răspunde în privința căsătoriei? de ce nu ne-am întreba dacă am ajuns la punctul tăgăduirii de sine absolute, când să nu mai avem înalte păreri despre noi, ci să înțelegem că El este totul și noi nu suntem nimic.

A rămâne în credință

Ni se cere credință, nu doar la începutul experienței noastre, în momentul când ne-am propus să ne rugăm Domnului, în cazul nostru, pentru căsătorie. Trebuie să rămânem în credință. „A rămâne în credință înseamnă a lăsa la o parte dorințele și sentimentele egoiste. A umbla în umilință cu Domnul, a-ți însuși

făgăduințele Sale și a le aplica tuturor împrejurărilor, crezând că Dumnezeu va îndeplini propriile Sale planuri și scopuri în inima și viața ta.” (*Credința prin care trăiesc*, pg. 123).

Primul pas este să pui la o parte și sentimentele, și dorințele egoiste. (Doamne așa aș vrea să fie: ... Și avem noi o listă lungă de preferințe.)

„Atunci când există o dorință sinceră de a îndeplini voința lui Dumnezeu, separat de orice considerații egoiste sau personale, Domnul va auzi și răspunde rugăciunii.” (*Fii și fice ale lui Dumnezeu*, pg. 107).

Când pe primul loc în viața ta este îndeplinirea planului Său, Atunci Dumnezeu răspunde și poate să-ți dea o căsnicie fericită.

Pe scurtătură

Cum pot fi considerați mulți din cei care s-au căsătorit deja?

S-ar putea ca mulți dintre ei să fi trăit experiența tristă de a o „lua pe scurtătură”, neavând răbdare și în aceste condiții sunt nevoiți să-și ducă viața în condiții grele. Căsătorindu-se nepregătiți, pot trăi experiența lui Iacov. Chiar dacă vor ajunge la împlinire, trebuie să urmeze un traseu dureros și dificil.

„În multe familii nu există acea politețe creștină, acea curtoazie, condescendență și respect unul pentru celălalt, care i-ar pregăti pe membri să se căsătorească și să formeze

familii fericite proprii. În loc de răbdare, amabilitate, curtoazie duioasă și simpatie creștină și dragoste, sunt cunoscute ascuțite, idei contradictorii și un spirit de critică și dictatorial.” (*Căminul Adventist*, pg. 83).

Dacă nu ai aceste calități, nu ești pregătit pentru căsătorie: dacă nu ai respect, nu ești amabil, dacă ești însoțit de spirit de critică, dacă obișnuiești să te angajezi în dispute de idei... ești încă inapt pentru pasul acesta. Poate nu le-ai avut în familia ta părintească, dar aceasta nu este o scuză.

Oamenii se grăbesc. Își fac singuri un plan, forțază nota și ... se căsătoresc, luând-o de fapt „pe scurtătură”.

Cum arată o viață de acest fel? „În viața de căsnicie bărbații și femeile acționează uneori asemenea unor copii nedisciplinați și obraznici. Soțul vrea în felul său și soția vrea în felul ei și niciunul nu este dispus să cedeze. O asemenea stare de lucruri nu poate aduce decât cea mai mare nefericire. Atât soțul, cât și soția ar trebui să fie dispuși să cedeze de la propria sa cale și opinie. Nu există posibilitate de fericire câtă vreme fiecare persistă în a face așa cum îi place”. (*Căminul Adventist*, pg. 118).

Cine aprobă căsătoria ta?

„Multe căsătorii pot să producă doar nenorocire și totuși mințile tinerilor se îndreaptă în această direcție deoarece

Satan îi duce acolo, făcându-i să creadă că pentru a fi fericiți trebuie să fie căsătoriți, câtă vreme ei nu au capacitatea de a se controla și nici de a întreține o familie. Acei care nu sunt dispuși să se adapteze, fiecare la dispoziția celuilalt, așa încât să evite diferențe neplăcute și certuri, nu ar trebui să facă pasul acesta. Dar aceasta este una dintre capcanele ultimelor zile în care mulți sunt ruinați pentru viața aceasta și viața următoare.” (*Căminul Adventist*, pg. 84).

Cu alte cuvinte unele căsătorii sunt aprobate de Dumnezeu, altele sunt influențate de Satan. Și câtă vreme cineva nu are dispoziția de a se adapta la nevoile celuilalt, nu este pregătit pentru căsătorie și în caz că forțează nota și se căsătorește, această căsătorie nu este aprobată de Dumnezeu.

Pregătiri pentru căsătorie

Sora White îi scrie unei tinere: „Tu ai ciudățenii de caracter, care trebuie să fie disciplinate cu severitate și controlate cu hotărâre, înainte de a putea să intri cu siguranță în relația de căsătorie. De aceea ar trebui să scoți din minte gândul căsătoriei, până îți birui defectele de caracter, fiindcă altfel nu poți să fii o soție fericită.” (*Căminul Adventist*, pg. 90).

„Instituită de către Dumnezeu, căsătoria este o rânduială sfântă în care nu ar trebui să se intre niciodată într-un spirit de egoism.” (*Căminul Adventist*, pg. 70).

Ar trebui să fim cu adevărat convertiți și apoi să ne căsăto-

rim. Dacă inversăm aceste etape nu ne putem aștepta la fericire. Și aceasta deoarece, fiind instituită de Dumnezeu, căsătoria este o rânduială sfântă și niciodată n-ar trebui să se intre în ea într-un spirit de egoism.

Câți oameni lipsiți de egoism cunoaștem? Destul de puțini. Și pentru o căsătorie fericită este nevoie de doi oameni lipsiți de egoism, ceea ce complică și mai mult calculul.

Dumnezeu vrea să ne dea căsnicia perfectă și lucrează la caracterul nostru, pentru ca apoi să ne pună în relație cu o persoană lângă care putem crește spiritual.

„Nimiciți cu desăvârșire rădăcina egoismului.” (*Căminul Adventist*, pg. 96).

„Trebuie să avem spiritul lui Dumnezeu. În caz contrar nu vom avea niciodată armonie în cămin”. (*Căminul Adventist*, pg. 118).

Concluzie

Fericirea unei căsnicii nu este condiționată de niciunul din standardele pe care obișnuim să le avem în vedere. Pentru reușita ei nu contează aspectul fizic, nici poziția socială sau cea materială. Rețeta, secretul unei căsnicii fericite, constă în posedarea Duhului lui Dumnezeu.

„Soția, dacă are Spiritul lui Hristos, va fi atentă la cuvintele ei; ea își va stăpâni spiritul, va fi supusă; cu toate acestea, nu se va simți sclavă, ci un tovarăș al soțului ei. Dacă soțul este un slujitor al lui Dumnezeu, atunci el nu va domni asupra soției sale; el nu va fi

arbitrar și sever, cu pretenții. Dumnezeu ne încearcă, ne pune la probă prin întâmplările obișnuite ale vieții. Prin lucrurile mici ies la iveală cămăruțele inimii. Micile atenții, nenumăratele incidente mici și dovezile de curtoazie în lucrurile obișnuite ale vieții sunt cele care însumează fericirea în viață; iar neglijarea cuvintelor pline de bunătate, încurajatoare, iubitoare, și a dovezilor de curtoazie contribuie laolaltă la nenorocirea vieții. Se va descoperi în cele din urmă că tăgăduirea de sine spre binele și fericirea celor din jurul nostru sunt în mod special avute în vedere în cadrul raportului care se face în ceruri vieții noastre. De asemenea, se va descoperi că grija pentru propria persoană, fără a ține seama de binele și fericirea celorlalți, nu trece neobservată de Tatăl ceresc.” (*Căminul Adventist*, pg. 118).

„Așteaptă-L pe Domnul, ai curaj, întărește-ți inima și așteaptă-L pe Domnul.” (Ps. 27:14, trad. engl.)

Făgăduința pentru orice tânăr și tânără este:

„Măcar că zici că nu Îl vezi totuși pricina ta este înaintea Lui. Așteaptă-L!” (Iov 35:14).

Dumnezeu să ne ajute să avem această speranță. El niciodată nu face ceea ce-i cerem, ci totdeauna face mai mult decât vrem și gândim noi.

Marius Stroia

(Articolul a fost realizat după prezentarea susținută în cadrul Seminarului de familie care a avut loc la Matca, județul Galați, în perioada 8-10 februarie 2013).

... Misionari pentru Hristos... Misionari pentru Hristos... Misionari pentru Hristos...

„Un suflet care Îl are pe Hristos nu mai poate fi oprit să-L mărturisească, precum nu pot fi oprite apele Niagarei să curgă în cascadă.” *Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 211.

Biserica să se trezească la acțiune ca niciodată până acum!

„Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață, și le-a zis: De ce stați aici toată ziua fără lucru? Ei i-au răspuns: Pentru că nu ne-a tocmnit nimeni. Duceți-vă și voi în via mea, le-a zis el, și veți primi ce va fi cu dreptul.” (Matei 20:6,7)

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn („ceasul al unsprezecelea” vezi Matei 20:6,7); căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut.” (Romani 13:11).

„... vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.” (Ioan 9:4).

„A sosit timpul când trebuie să așteptăm ca Domnul să facă lucruri mari pentru noi... Înainte ca lucrarea să se

încheie și înainte ca sigilarea poporului lui Dumnezeu să se sfârșească, vom primi revărsarea Duhului Sfânt. Îngerii din cer vor fi în mijlocul nostru...” (Scrisoarea 30,1907; *Solii alese*, pg. 101).

„Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava Sa, nu va veni până când nu avem un popor... care știe din experiență ce înseamnă să fie lucrători împreună cu Dumnezeu. Dacă noi ne-am consacra din toată inima în serviciul lui Hristos, Dumnezeu ar recunoaște acest fapt prin revărsarea fără măsură a Duhului Său; dar aceasta nu va avea loc cât timp cea mai mare parte din membrii comunității nu conlucrează cu Dumnezeu.” (*Review and Herald*, 21 iulie 1896) *Christian Service*, p. 253 (1896).

„Mi-a fost arătat poporul lui Dumnezeu așteptând să aibă loc unele schimbări - ca o putere constrângătoare să pună stăpânire pe ei. Dar ei vor fi dezamăgiți, deoarece sunt greșiți. Ei trebuie să lucreze, să se implice ei înșiși în lucrare și să strige cu stăruință către Dumnezeu pentru a dobândi o cunoaștere reală a lucrării.” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 75.1)

„Faceți ca solia Evangheliei să răsună prin toate comunitățile noastre, chemându-le la o acțiune comună. Pentru ca credința lor să fie mai tare și râvna lor mai mare, să se gândească la aliații lor cerești, la nesecatul lor izvor de ajutor, la mărimea lucrării în care sunt angajați, cum și la puterea Conducătorului lor...” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 70)

„Odată, Ducele de Wellington era prezent în mijlocul unei grupe de creștini care discutau despre posibilitatea de a avea succes în lucrarea misionară pentru păgâni. Ei l-au rugat pe duce să le spună dacă, după părerea lui, asemenea eforturi aveau șansa de a se dovedi un succes pe măsura cheltuielilor. Bătrânul soldat a răspuns: „Domnilor, care sunt ordinele dumneavoastră de luptă? Succesul nu este o problemă pe care trebuie să o discutați dumneavoastră. Dacă eu am citit corect ordinele, ele sună astfel: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Domnilor, respectați-vă ordinele de luptă.” (Sfaturi pentru servicii creștine, pg. 70.3)

„Veșnicia se desfășoară înaintea noastră. Perdeaua e gata să se ridice. La ce ne gândim noi când ne agățăm de egoista noastră plăcere de viață tihnită, în timp ce pretutindeni în jurul nostru pier suflete? Au devenit inimile noastre cu totul împietrite? Nu putem noi vedea și înțelege că avem o lucrare de făcut în folosul al-

tora? Fraților și surorilor, sunteți voi printre aceia care, deși au ochi, nu văd și, deși au urechi, nu aud? În zadar v-a făcut cunoscut Dumnezeu voia Sa? În zadar v-a trimis El avertizare după avertizare cu privire la apropierea sfârșitului? Credeți voi declarațiile Cuvântului Său cu privire la ceea ce stă să vină asupra lumii? Credeți voi că judecățile lui Dumnezeu stau gata să se abată asupra locuitorilor pământului? Atunci, cum puteți sta comozi, fără grijă și indiferenți?” (Sfaturi pentru servicii creștine pg. 72-73).

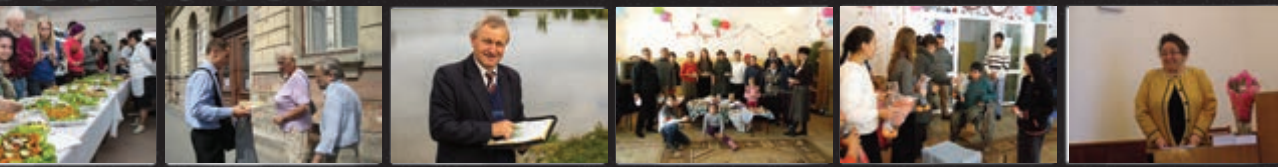
„Treziți-vă, frați și surori, treziți-vă. Nu mai dormiți. „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Isus vă cheamă, zicând: „Duceți-vă și voi în via Mea”. (Mat. 20:6,7) Oricine a primit Duhul Sfânt va da pe față acest fapt, deoarece toate puterile lui vor fi angajate în slujirea cea mai activă. Toți cei care L-au primit cu adevărat pe Hristos, prin credință, lucrează. Ei simt povara pentru suflete. Acum, Dumnezeu îi cheamă pe toți cei care au o cunoaștere a adevărului, pe

toți cei care sunt deținătorii adevărului sfânt, să se ridice și să le ofere și altora lumina cerului.” (Sfaturi pentru servicii creștine, pg. 73)

„În aceste ore de încheiere a harului pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui suflet trebuie să se hotărască pentru totdeauna, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca biserica Sa să se trezească la acțiune ca niciodată mai înainte.” (Sfaturi pentru servicii creștine, pg. 74)

Nimeni nu poate fi scuzat: Toți trebuie să lucreze pentru câștigarea sufletelor la Hristos

„Acum este timpul nostru de a lucra pentru salvarea semenilor noștri. Sunt unii care gândesc că dacă dau bani pentru cauza Domnului Hristos, aceasta este tot ceea ce se cere de la ei să facă; timpul prețios în care ei ar putea face o lucrare personală pentru El, trece nefolosit. Dar este privilegiul și datoria tuturor acelor, care au sănătate și putere, de a împlini, pentru Dumnezeu, un serviciu activ. Toți trebuie să

... Misionari pentru Hristos...

Misionari pentru Hristos...

Misionari pentru Hristos...

lucreze pentru câștigarea sufletelor la Hristos. Dăruirea de bani nu poate lua locul lucrării personale.” (*Parabole* 343, cap. 25)

„Mulți sunt cu ideea că dacă au o viață foarte activă și ocupată, ei nu pot face nimic pentru salvarea sufletelor, nimic pentru înaintarea lucrării Mântuitorului... Ei fac lucru de căpetenie din ocupațiile lor și uită pe Dumnezeu, așa că El nu găsește plăcere în ei. Dacă cineva este prins într-o afacere în care nu poate înainta în viața dumnezeiască și în sfințenia desăvârșită în temere de Dumnezeu, ei ar trebui să-și schimbe ocupația cu una în care ei pot avea pe Isus cu ei în fiecare oră.” (2 T., pg. 233; *Sfaturi pentru servicii creștine* 98, *Scuze netemeinice*)

„... Cei care sunt ocupați aproape tot timpul la lucru, în afară de duminică și unele sărbători, în loc de a-și petrece acel timp liber pentru propria lor plăcere, să-l folosească binecuvântând pe alții și vor fi astfel folositori cauzei lui Dumnezeu.” (*Lucrarea de binefacere* 67.4, cap. 9)

„... În vacanțe, mulți elevi au ocazia să iasă în câmp și să lucreze ca evangheliști.” (Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi, 546)

„Comunitatea sau persoanele care se sustrag de a purta sarcini pentru alții, care se interesează numai de ei, în curând va suferi de slăbiciune spirituală.” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 251).

Indiferența, nepăsarea și inactivitatea ne pun în pericol mântuirea

„Cei care stau în spate în indiferență, și gândesc că nu-i interesează și nu simt nici o răspundere față de rezultatul luptei, ar face mai bine sau să-și schimbe felul de purtare, sau să părăsească imediat rândurile.” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 75.1)

„Nimeni să nu creadă că are dreptul să-și împreuneze mâinile și să nu facă nimic. Este ceva cu totul imposibil ca cineva să poată fi mântuit în timp ce stă

în nepăsare și inactivitate...” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 76)

„Noi nu avem decât puțină vreme în care să ducem lupta, apoi, Domnul Hristos va veni, iar această scenă a răzvrătirii se va termina. De aceea, ultimele noastre eforturi să fie făcute pentru a lucra împreună cu Domnul Hristos și pentru înaintarea Împărăției Sale.” (*Sfaturi pentru servicii creștine*, pg. 76)

(Va urma)

Șasele sărat – Ucigașul nr. 1

*„Se folosește atât
de multă sare
ca supliment
alimentar, încât,
mulți dintre noi,
dacă nu o căutăm
anume, se poate să
nici nu ne dăm
seama
de acest lucru.”*

- Rachel Johnson, Ph.D,
M.P.H., R.D. (Președinte al
Comitetului de Nutriție al
Asociației Americane a Inimii
și Profesor de Nutriție al
Universității din Vermont).

De la conserve până la preparatele din restaurante, sarea se găsește pretutindeni din abundență. Așa numitul „Șase sărat” (pâinea/pâinea prăjită (bakerolls), mezelurile/carnea conservată, produsele provenite de la pâsări, supele, sandwich-urile și pizza) reprezintă, cel mai probabil, „Ucigașul nr. 1” în lumea civilizată.

Ce este sodiul?

Sodiul este unul din nutrienții esențiali care se găsesc în organismul uman, fiind direct implicat în echilibrul homeostatic (echilibrul apei) al corpului. Acest nutrient intervine în reglarea volumului sangvin, în reglarea tensiunii arteriale, în realizarea echilibrului osmotic (echilibrul moleculelor de apă din interiorul și exteriorul fiecărei celule umane) și a pH-ului sangvin.

În organismul uman, sodiul are un rol important în reglarea osmotică între celule și lichidul extracelular. El reprezintă cel mai răspândit cation (ion pozitiv) din lichidul

extracelular: o persoană sănătoasă de 70 kg are în organism 15 litri de apă și aproximativ 50 g de sodiu (această cantitate reprezentând 90% din totalul de sodiu al organismului).

Cantitatea de sodiu din organism este fin reglată prin mecanisme complexe. Receptori specifici (numiți osmoreceptori), capabili să detecteze orice modificare a cantității de sodiu din sânge, transmit informațiile la nivelul creierului unde există un centru specializat de „citire și traducere” a acestei informații (hipotalamusul). De aici sunt eliberați anumiți hormoni care sunt capabili să stimuleze sau să inhibe mecanismele organismului în vederea pierderii sau reținerii sodiului în funcție de necesități. În cazul în care cantitatea de sodiu de la nivel sangvin este prea mare, se transmite rinichiului „comanda” de a elimina o parte din acest sodiu prin urină, până când se obține echilibrul dorit.

Principala sursă de sodiu din alimentație este clorura de sodiu (sarea de bucătărie).

Doze și recomandări

Doza minimă necesară de sodiu este de 500 mg/zi.

Doza recomandată de SUA până în anul 2010 pentru adultul sănătos sau copil peste 4 ani a fost de 2400 mg/zi (104 mmol/zi).¹

Această recomandare este încă menținută de unele state din Europa, precum Marea Britanie. În schimb, Asociația Americană a Inimii a realizat din ianuarie 2010 o schimbare în recomandările Ghidului American cu privire la aportul de sodiu, considerând ca e necesară o reducere sub 1500 mg/dl (sub 65 mmol/l) în vederea diminuării efectelor dăunătoare ale excesului de sodiu asupra organismului.

Echivalența sodiu – sare de bucătărie

Clorura de sodiu (sarea de bucătărie) conține aproximativ 40% sodiu. Astfel, o linguriță de sare de bucătărie conține 2400 mg sodiu.

Surse de sodiu

Alimentele prelucrate

Studii efectuate pe populația americană au demonstrat ca 75% din sodiu provine din alimentele prelucrate din comerț, fie din magazine, fie din restaurante. Iată câteva exemple: conservele de bulion, alte tipuri de conserve, supele, condimentele, snacks-urile, preparatele de

panificație (biscuiți, pâine etc.). La aceste preparate este adăugat sodiu în cursul procesului de fabricare. Cantitatea de sodiu adăugată este, de regulă, afișată pe eticheta produsului într-un tabel. Se găsește cu numele de „soda” sau „sodium” sau prescurtat „Na”.

Alimentele neprelucrate

Multe alimente conțin în forma lor naturală sodiu. Dintre exemple sunt de menționat brânzeturile, măslinile, unele legume, fructe sau zarzavaturi care pot avea un conținut de sodiu mult mai mare decât cel așteptat. Există tabele în anumite cărți de nutriție care cuantifică pentru fiecare aliment în parte cantitatea de sodiu existentă.

Dintre crudități voi alege doar câteva exemple:

- ✓ Sfecla roșie (o bucată) conține 106 mg sodiu
- ✓ Ardeiul gras (o bucată) conține 40 mg sodiu
- ✓ Morcovul (unul de dimensiune medie) conține 42 mg sodiu
- ✓ Spanacul (o cană) conține 24 mg sodiu
- ✓ Broccoli (o cană) conține 30 mg sodiu

Medicamente ce conțin sodiu

Un studiu efectuat în Marea Britanie² a analizat efectele negative asupra sistemului cardiovascular ale medicamentelor ce conțin sodiu. În timp ce se fac eforturi consi-

derabile în vederea reducerii aportului de sare din alimentație în rândul populației, autorii acestui studiu atrag atenția asupra unor medicamente care conțin o cantitate considerabilă de sodiu. S-au identificat și s-au urmărit efectele a 24 de medicamente principale și ale altor 116 medicamente derivate din cele 24 (care au același efect, dar se găsesc sub alte forme de prezentare decât primele).

De exemplu, formulele efervescente de paracetamol de 500 mg pot conține 16,9 mmol de sodiu per tabletă, ceea ce reprezintă 16,25 % din doza zilnică recomandată de Marea Britanie (doza de 104 mmol/l). Doza maximă de paracetamol este de 8 astfel de tablete pe zi ceea ce reprezintă 135,2 mmol (care depășește doza maximă de sodiu recomandată de Marea Britanie și care este de 2 ori mai mare decât doza de sodiu recomandată de SUA).

Concluziile au fost următoarele:

Pacienții cărora li se prescriu medicamente ce conțin sodiu au un risc crescut de evenimente cardiovasculare comparativ cu pacienții cărora li se prescriu aceleași medicamente dar sub o formulă care nu conține sodiu.

Aceste evenimente cardiovasculare sunt predominante de risc crescut de hipertensiune arterială și accident vascular

cerebral ischemic (infarctul cerebral).

Prescrierea formelor medicamentoase ce conțin sodiu trebuie efectuată cu atenție și pacienții respectivi trebuie atent monitorizați în ce privește valorile tensiunii arteriale.

Atenție!

Cei care sunt deja în tratament cu medicamente ce au un adaos de sodiu, NU trebuie să întrerupă tratamentul înainte de a cere sfatul medicului curant.

Studiul *Asociația între evenimentele cardiovasculare și medicamentele efervescente, dispersabile și solubile care conțin sodiu*

Autori: Jacob George, Waseem Majeed, Isla S Mackenzie, Thomas M MacDonald, Li Wei

Populația pe care s-a realizat studiul: 1 292 337 persoane din Marea Britanie.

Timpul de urmărire: 7,23 ani

Consum mediu de sodiu provenit din medicamente per persoană: 106,8 mmol/zi (mai mare decât doza zilnică recomandată de Marea Britanie/zi)

Exemple de medicamente urmărite în studiu:

- ✓ Paracetamol tb solubilă 500 mg (18,6 mmol sodiu/tb^{**})
- ✓ Paracetamol sub diverse forme efervescente+/- alte substanțe asociate 500 mg (14,2 până la 17,8 mmol sodiu/tb)
- ✓ Metoclopramid cu aspirină efervescent 5 mg + 325/450 mg (12 mmol sodiu/tb)
- ✓ Ibuprofen 200 mg (8,8 mmol sodiu/tb)
- ✓ Sulfat de zinc fără zahăr 125 mg (4,6 mmol sodiu/tb)
- ✓ Carbonat de calciu efervescent 1,25 g (0,9 mmol sodiu/tb)

Excesul de sodiu și consecințele

Excesul aportului de sodiu este o problemă de sănătate mondială și joacă un rol major în patogeneza hipertensiunii arteriale. Bolile cardiovasculare legate de hipertensiunea arterială, în special bolile arterelor coronare (vasele ce irigă inima), insuficiența cardiacă, și bolile renale sunt cauzele principale de morbiditate și mortalitate la nivel mondial în țările civilizate. Relația dintre tensiunea arterială și aceste repercursiuni asupra sănătății sunt directe și progresive. Hipertensiunea arterială este pe locul 2 drept cauză de mortalitate **modificabilă**, numărând doar în SUA aproximativ 395 000 de morți care ar putea fi prevenite (statistica efectuată în 2005)².

La nivel mondial, valoarea crescută a tensiunii arteriale este răspunzătoare de 54% din accidentele vasculare cerebrale ischemice, 47% din bolile arterelor coronare (incluzând infarctul miocardic), important de menționat fiind faptul că ½ din aceste evenimente au loc la persoane fără hipertensiune arterială.³

În scopul prevenției acestor evenimente, *Asociația Americană a Inimii* propune câteva recomandări cheie, având ca obiectiv un status cardiovascular ideal:

- ♦ menținerea tensiunii arteriale la valori de sub 120/80 mmHg și

- ♦ consum de sodiu sub 1500 mg/zi (sub 65 mmol/zi).

Efectele negative nu sunt doar cele strict dependente de creșterea tensiunii arteriale, ci sodiul are și efecte independente negative asupra inimii (determinând hipertrofia ventriculului stâng = îngroșarea pereților uneia din „camerele” inimii), precum și fibroză la nivelul inimii, rinichilor și arterelor. Aceste efecte negative au fost demonstrate prin studii realizate pe animale de experiență sau pe oameni.

E îndeajuns de calculat aportul personal de sodiu pentru o singură zi ca să se constate faptul că în cele mai multe cazuri acest aport depășește doza zilnică recomandată. Pentru alimentele în stare naturală puteți folosi tabelele din cărți de nutriție sau de pe internet (pentru calculul corect al cantității totale de sodiu trebuie luat în considerare inclusiv sodiul existent natural în produsele vegetale).

Fiind conștientizați de riscurile derivate din consumul excesiv de sodiu, este recomandabil a controla cu atenție ingestia zilnică și a evita, pe cât posibil, în primul rând alimentele deja preparate de la magazine sau din restaurante (preferabil a se consuma hrană gătită în casă unde se poate controla cantitatea de sare adăugată) și, de asemenea, a evita adăugarea de sare la mâncarea deja preparată.

O dietă echilibrată în privința sodiului aduce o contribuție esențială în prevenția bolilor cardiovasculare!

¹*Code of Federal Regulations, Food and Drugs, Title 21, Part 101.9, Nutrition labeling of food. The Office of the Federal Register, National Archives and Records Administration. Washington DC. US Government Printing Office. 2003.*

²Danaei G, Ding EL, Mozaffarian D, Taylor B, Rehm J, Murray CJ, Ezzati M. The preventable causes of death in the United States: comparative risk assessment of dietary, lifestyle, and metabolic risk factors. *PLoS Med.* 2009;6:e1000058.

³Lawes CM, Vander Hoorn S, Rodgers A, International Society of Hypertension, Global burden of Blood-pressure-related disease, 2001, *Lancet.* 2008;371:1513-1518.

Mihaela Răileanu,
medic rezident

Botez în râul Argeș

Data de 25 septembrie 2013 a fost o zi de bucurie pentru frații din Conferința Oltenia, respectiv comunitățile Pitești și Băiculești, cărora li s-au adăugat două persoane. Sora Alexandra Amalia Bănică și sora Viorica Dumitrescu au ales să facă legământ cu Dumnezeu, exprimându-și public dorința de a-I sluji Lui pentru restul vieții.

Ceremonia de botez a avut loc în râul Argeș, în municipiul Pitești.

A fost o zi frumoasă, marcată cu momente speciale de laudă la adresa lui Dumnezeu și părtășie frățească.

Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru sufletele noi care s-au adăugat bisericii Sale și ne rugăm ca El să le păstreze credința și să le călăuzească pe drumul vieții. Amin.

"Ai grijă de inima ta" Conferință de sănătate în orașul Videle

Posibilitatea de a ajunge la inimile oamenilor pentru a le aduce vestea bună a Evangheliei este din ce în ce mai redusă. Oamenii sunt suspicioși, respingători, iar presiunile din partea îndrumătorilor lor religioși conduc la accentuarea acestor tendințe.

Într-o situație ca aceasta modalitatea cea mai eficientă de a captiva atenția celor din jur a rămas pătrunderea în zonele lor de interes, disponibilitatea de a le veni în ajutor acolo unde ei se simt cei mai neputincioși.

Încercarea disperată de a supraviețui, de a se elibera de disconfortul diferitelor afecțiuni, care le îngreunează viața, rămâne subiectul cel mai incitant. Chiar și cei mai dezinteresați oameni în materie de religie, devin deschiși atunci când se abordează probleme de sănătate, aceasta pentru că boala nu face selecții, ci afectează deopotrivă pe oricine, indiferent de vârstă, poziție socială, pregătire profesională sau orientare religioasă.

Pornind de la această realitate și ținând cont de aceste tendințe, frații din Conferința Oltenia au inițiat o campanie de evanghelizare în orașul Videle, organizând pentru început o conferință de sănătate.

Astfel locuitorii orașului au fost invitați să participe la prezentarea intitulată „Ai grijă de

inima ta”, ce urma să aibă loc în ziua de 20 octombrie 2013 la Casa de Cultură din localitate.

Deși invitațiile au fost împărțite cu generozitate, iar intrarea urma să fie, ca de obicei, liberă, oamenii nu au răspuns conform așteptărilor. Cu toate acestea grupul relativ mic ce a ales să participe a beneficiat de informații valoroase privind modul în care pot fi prevenite bolile de inimă, precum și pașii principali care trebuie făcuți în cazul îmbolnăvirii.

Mihaela Răileanu, medic rezident, a prezentat participanților efectele alimentației asupra vaselor de sânge și implicit asupra inimii, oferind liste cu alimente potrivite pentru menținerea unei sănătăți optime, precum și cu acele alimente care contribuie în mod direct la apariția unor afecțiuni grave de ordin cardiologic. S-a explicat faptul că unele alimente, deși nu sunt rele în ele însele, datorită modului greșit de preparare devin dăunătoare.

În final cei prezenți au primit răspunsuri la diferitele nelămuriri pe care le aveau în domeniul medical și au putut solicita o discuție individuală pe tema bolii cu care se confruntă.

Sperăm că următoarea întâlnire se va bucura de un mai mare succes, cei prezenți fiind purtători de „vești bune” pentru concetățenii lor.

Curs de nutriție cu tema: *Istorie Alimentară* la Cluj Napoca

Se întâmplă de multe ori să credem că putem fi de folos pentru cei din jurul nostru, însă nu întotdeauna cei cărora le oferim timpul, banii, amabilitatea și simpatia noastră ne percep așa cum ne-am dori. Dar atunci când implicarea noastră în folosul altora are de-a face cu sănătatea lor, fie că este vorba de prevenția bolilor, fie că este vorba de tratarea lor, majoritatea oamenilor sunt dispuși să recunoască faptul că o astfel de acțiune în folosul altora este într-adevăr binevenită.

Cam așa s-a întâmplat și în orașul Cluj. Încă din primăvara anului 2013, cu ocazia unor seminarii la care s-au prezentat subiecte legate de sănătatea fizică și de sănătatea spirituală, s-au legat prietenii între cursanți și cei care s-au implicat în organizarea prezentărilor. De aceea, la sfârșitul ultimului curs de să-

nătate și prezentări de rețete de bucătărie vegetariană, participanții au solicitat inițierea unui nou curs. Ca răspuns la dorința lor, s-a decis organizarea altui curs, în luna octombrie 2013, care de data aceasta a fost conceput sub forma unei incursiuni în *Istoria Alimentației*. Fratele Emil Barbu în colaborare cu frații din comunitatea Cluj și din comunitățile învecinate au depus un efort deosebit pentru a oferi participanților la curs cele mai utile informații și cele mai gustoase feluri de mâncare vegetariană. Pe parcursul a aproximativ două luni, în jur de 30 de cursanți s-au întâlnit săptămânal la biserică noastră din Cluj, unde au avut ocazia să afle despre planul lui Dumnezeu cu privire la alimentația omului, despre modificările din dietă care au survenit în urma căderii în păcat, despre stilul de

viață și alimentația marilor personaje din Sfânta Scriptură și de-a lungul istoriei ce a urmat. Ceea ce a trezit cel mai mult interesul celor prezenți a fost explicarea faptului că Dumnezeu are, de asemenea, pentru noi astăzi, un plan desăvârșit în ceea ce privește alimentația noastră și depinde numai de noi dacă dorim să ne conformăm acestuia sau nu. Atenția cursanților a fost îndreptată de asemenea spre Noul Pământ, unde Dumnezeu are din nou în vedere cea mai bună hrană pentru copiii Săi, astfel încât planul inițial să poată fi complet restaurat.

La sfârșitul fiecărei prezentări din *Istoria Alimentației*, participanții aveau ocazia să afle câteva informații privind utilitatea și modul de pregătire a anumitor fructe, legume și zarzavaturi, pe care mai apoi puteau să le guste, preparate în diverse feluri de către surorile care se ocupau de pregătirea rețetelor vegetariene, după ce

se rostea, de fiecare dată, binecunoscuta rugăciune *Tatăl nostru*.

Interesant a fost că, nu doar informațiile folositoare pe care le primeau i-au determinat să participe, ci și prietenia care s-a legat mai strâns între organizatori și cursanți, prietenie consolidată prin cântările cântate împreună, micile atenții și surprize oferite, discuțiile interesante prin care puteau afla răspuns la diferite probleme care îi frământau, pe scurt, toate detaliile acestea mici, de care au fost impresionați. Așa că, la ultima întâlnire, unde cursanții au prezentat diferite rețete vegetariene pregătite de ei, se putea citi pe fețele lor dorința de a mai participa la astfel de cursuri în viitorul apropiat.

Prin harul lui Dumnezeu, am avut o bucurie deosebită când, câteva tinere care au participat la aceste prezentări, au început să frecventeze biserica noastră și la programele din zilele de Sabat.

Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze această lucrare și să deschidă noi ocazii de a lucra pentru aceste persoane, atât pentru binele lor fizic, cât și pentru binele lor spiritual.

A consemnat
Gabriela Răileanu

Știri misionare Ardealul de Nord

◆ Prin harul lui Dumnezeu și ajutorul Său s-au organizat diferite activități misionare în urma cărora mulți oameni au cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu și principiile sănătății.

În stațiunea Băile 1 Mai, începând cu luna octombrie 2013, s-au desfășurat seminarii săptămânale de sănătate într-o locație care întrunește oameni din toate colțurile țării și chiar de peste hotare. Dumnezeu ne-a binecuvântat și prin intermediul unei surori, care lucra în acel centru, am obținut aprobare pentru organizarea seminariilor de sănătate în sala de conferințe a instituției, într-un ambiant foarte plăcut. Personalul instituției s-a oferit să sponsorizeze pentru un anumit timp costul de închiriere al sălii. Conferințele sunt

◆ În urma colportajului s-a organizat un seminar de sănătate fizică și spirituală într-o localitate de munte din județul Bihor. Autoritățile locale s-au oferit să pună la dispoziție căminul cultural gratuit și să ne sprijine în această activitate. Seminarul a fost susținut de sora Lavinia Ene și fratele Nelu Bogdan.

susținute în fiecare duminică de fratele Florin Chirilă.

Participarea la seminarii a fost în medie de 60-70 de persoane. Programul fiecărei serii de pacienți este de 18 zile, fiecare serie participând la doua seminarii, după care sunt înlocuiți de alte persoane. În fiecare Sabat, în comunitatea din Hidișelul de Jos participă în jur de 6-7 persoane dintre cele prezente și la seminarii. Oamenii sunt foarte impresionați de noul stil de viață și mulți s-au decis să facă o schimbare în viața lor.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această „ușă deschisă” prin care putem ajunge la inimile oamenilor, prezentându-le un stil de viață sănătos, din punct de vedere fizic și spiritual.

◆ De asemenea, s-au organizat activități misionare de distribuire gratuită de literatură în multe localități, în urma cărora s-au găsit persoane interesate pe care urmează să le vizităm. Mulțumim lui Dumnezeu pentru timpul de har pe care încă ni-l acordă și pentru posibilitatea pe care o avem de a fi conlucrători împreună cu El pentru salvarea de suflete.

A consemnat **Sami Negruț**

Evangelhia practică

În urma inundațiilor care s-au abătut în luna septembrie asupra zonei de sud-est a țării, Departamentul de Binefacere al Conferinței Muntenia și-a propus să vină în ajutorul persoanelor defavorizate. Conștienți că nu pot ajuta pe toți, ei au făcut un plan de a ajuta substanțial două sau trei familii, astfel încât acestea să poată intra în iarnă într-un spațiu adecvat.

În vederea realizării acestui plan câțiva frați din Muntenia au luat legătura cu frații din Conferința Moldova și împreună au făcut o vizită de recunoaștere în data de 24 septembrie 2013, în localitatea Cudalbi, jud. Galați. În urma vizitei au apreciat că 5 familii dintre cele care se aflau în cea mai mare nevoie, ar putea beneficia de sprijinul lor.

Oamenii cărora li s-au adresat au primit cu neîncredere propunerea de a fi ajutați să-și refacă cel puțin o cameră în care să poată locui pentru iarnă. Speriați și descurajați ei nu mai aveau încredere în nimic, iar cei care-i mai vizitaseră le oferiseră doar promisiuni.

După stabilirea nevoilor și procurarea materialelor, grupul de frați din cele două conferințe s-a apucat de lucru, începând cu data de 6 octombrie 2013. Frații din comunitatea Matca le-au oferit cazare și mâncare pe toată perioada, muncitorii deplasându-se aici noaptea pentru odihnă, iar masa de prânz o serveau la punctul de lucru, într-o rulotă pe

care le-au împrumutat-o cu bunăvoință una dintre familiile gazdă (din Matca).

O familie căreia i s-au adresat, compusă din părinți și patru copii, a spus că ei speră să se descurce singuri și au acceptat să li se facă doar o sobă. În cele din urmă au fost ajutați și la amenajarea a două camere (despărțind una mare care rămăsese în picioare), familia fiind numeroasă și constatându-se că ar fi foarte incomod să locuiască toți într-o cameră. Tatăl din această familie ne-a recomandat să-l ajutăm pe fratele său care, după părerea dumealui, era în mai mare nevoie.

Au fost trei familii cărora le-au fost amenajate câte două camere și sobe pentru încălzirea acestora, iar o altă familie a fost ajutată doar financiar.

Locuințele la care s-a lucrat erau destul de afectate de apă, astfel că a fost nevoie să fie curățată tencuiala până la zidărie, s-au placat pereții cu polistiren, s-a pus plasă, apoi s-a aplicat adeziv, tencuială și glet. Vopseaua lavabilă le-a fost doar procurată, lăsând ca cei în cauză să și-o aplice singuri. Pardoseala a fost acoperită cu placă de beton sub care s-a pus folie protectoare.

În majoritatea cazurilor s-au folosit de bârnele vechi care rămăseseră, după ce a fost curățat totul, evitând pe cât posibil să se lucreze peste umezeală. (Apa se ridicase cam la

1,30 m în locuințele afectate).

O altă familie care a beneficiat de ajutorul fraților era compusă din doi bătrânei, bărbatul împlinind 86 de ani chiar în ziua în care i s-a oferit ajutor. Au fost foarte impresionați și re-

cunoscători. Casa le era distrusă în proporție de 75% și speranțele pentru refacerea ei erau minime. Exista în clădire o cameră care, în mod providențial rămăsese în picioare. Aceasta a fost renovată complet, i s-a făcut o sobă și a fost pregătită pentru ca cei doi bătrâni să poată locui în condiții decente.

Lucrările au fost terminate în doar 5 zile, astfel că în data de 10 octombrie 2013 meșterii și beneficiarii s-au despărțit cu lacrimi de bucurie și speranța revederii.

Cei ajutați, precum și vecinii și consătenii care au asistat la lucrarea întreprinsă au rămas plăcut impresionați de gestul umanitar acordat acestor oameni în nevoie.

Locuitorii caselor amenajate au avut posibilitatea să afle și o parte din mesajul plăcut al Evangheliei. Membrii acestor familii se uneau în cântări cu muncitorii, aducându-I laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa. În prezent câteva tinere din aceste familii participă la adunările noastre din comunitatea Matca și

sperăm ca puținele semințe semănate aici într-un alt mod decât cel al predicării, să prindă rădăcini. Dorim ca atât frații muncitori cât și beneficiarii acestor servicii să se bucure de locuințele mărețe pe care Domnul Hristos a promis că le va face oricui dorește și așteptată revenirea Sa.

O nouă construcție

În realizarea proiectului de la Cudalbi am avut parte de o experiență asemănătoare celei trăite de poporul Israel pe timpul construirii tabernaculului când poporul aducea „mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor pe care a poruncit Domnul să le facem.” (Exodul 36:5).

Lucrările de aici au fost finalizate cu ajutorul unor ajutoare financiare oferite de mai multe familii din cele două conferințe și în final a rămas o sumă de bani pe care ne-am gândit să o folosim în mod cât mai benefic, tot în slujba semenilor.

După mai multe cercetări am descoperit în județul Prahova, com. Păcureți, o familie nevoiașă, cu șapte copii, care locuiau într-o casă ce amenința în orice moment să se prăbușească peste ei.

Pe 31 octombrie 2013 am vizitat această casă, împreună cu fr. Șuruparu Neluță, întocmind un făcut un plan al lucrărilor și o listă de materiale. Apreciam bunăvoința autorităților locale care ne-au sprijinit în realizarea acestui proiect.

Analizând vechea construcție am constatat că era imposibil să ne putem folosi de ea, astfel că am inițiat una nouă, o construcție modestă cu două camere. S-a turnat fundație, placă de egalizare, zidărie, lemn pentru acoperiș, s-au montat geamuri termopan și uși rezistente. Casa a fost acoperită cu tablă și în ea s-a construit o sobă dublă, cu plită într-una din camere. În data de 6 decembrie construcția a fost finalizată.

Mulțumesc pe această cale tuturor celor care au contribuit cu bani, cu forțe de muncă, cu aportul adus pe orice altă cale. S-a lucrat din greu, apa cărându-se de la 1 km, chiar și cea pentru betoane.

În timpul lucrărilor am încercat să-i implicăm pe membrii familiei, învățându-i pe copii să fie utili, să le placă ordinea, să prețuiască lucrurile. Sperăm ca experiența aceasta să fie benefică pentru ei astfel încât să învețe că în viață orice lucru se obține prin muncă și se întreține tot prin muncă. Fie ca Dumnezeu care li s-a descoperit printr-un ajutor umanitar, să-i atragă la Sine prin mijloacele Sale.

*A consemnat Daniel Tănase,
din partea al Departamentului de Binefacere din
Uniunea Română*

Botez la Palilula

“Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale...”

15 Septembrie 2013. Zi de sărbătoare pentru comunitatea Palilula și pentru membrii comunităților apropiate din Conferința Oltenia, care au participat la „începerea unei vieți noi”, legământul prin botez cu Cerul, pentru doi tineri: Florin și Alice. Părinții, rudele, prietenii alături de îngeri nevăzuți au fost martori la decizia tinerilor de a renunța la lume, și a-L urma pe Domnul Isus care să-i însoțească în această lume și în drumul spre veșnicie.

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, ... și ați biruit pe cel rău.” La program au fost prezenți și prieteni de alte religii (colegi de școală). Cu-vântul prezentat de fratele Daniel Palan a fost o invitație a lui Dumnezeu adresată tuturor de a părăsi ce este trecător și fără valoare și a alege cerul și veșnicia. S-a punctat că tinerețea este cea mai frumoasă perioadă a vieți și că talentele și energia pe care le deținem, cu tot ce suntem și avem, trebuie puse în slujba Aceluia care a plătit un preț imens pentru salvarea noastră.

Programul a fost diversificat cu moment poetice și muzicale după care s-a coborât în apa râului Jiu unde a

avut loc ceremonia botezului.

Pe tot parcursul programului soarele ne-a luminat și încălzit cu razele strălucitoare, ca o asigurare a prezenței divine, care aprobă decizia tinerilor de a-și preda viața Creatorului.

Dorim ca binecuvântarea lui Dumnezeu să-i însoțească pe drumul vieți, să-i ajute să

fie martori credincioși ai Lui pentru cei din biserica locală, dar și pentru cei din întunericul lumii acesteia.

Botez în Teleorman

“Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.”

2 Corinteni 4:18

Bucurie deosebită pentru comunitățile Peretu și Tudor Vladimirescu, împreună cu Rodica și Florin, care au decis să renunțe la această lume, cu dorințele și plăcerile ei trecătoare, și să facă legământ cu Dumnezeu prin botez, pentru a fi moștenitori ai comorilor veșnice.

Frați, rude, prieteni, martori nevăzuți și soarele strălucitor i-au admirat atunci când au pășit în apa botezului, hotărâți să înceapă o viață nouă alături de Acela care a pregătit lucruri minunate și veșnice pentru copii Săi.

Dumnezeu să-i binecuvânteze cu putere să rămână hotărâți de partea adevărului în orice timp și în orice vreme, exemple de urmat pentru cei din biserica locală, dar și pentru cei care sunt în întunericul moral al acestei lumi.

A consemnat
Ionel Aria

AM FĂCUT O ECHIPĂ BUNĂ!

„Fiecare făptură omenească este înzestrată cu individualitate, putere de a gândi și de a acționa. Lucrarea adevăratei educații este aceea de a dezvolta această putere, de a-i antrena pe tineri să gândească ei înșiși. Putere, timp, intelect, nu sunt decât niște comori împrumutate. Ele aparțin lui Dumnezeu și fiecare tânăr ar trebui să fie o lumină care să strălucească în întunericul lumii.”

Ellen White - Educație

A tunci când ni s-a propus de către domnii profesori ai Liceului „Dr. Șenchea” din Făgăraș să ne implicăm într-un program de activități creative alături de elevi, ne-am dat acordul imediat, urmând ca doar mai târziu să emitem, ipotetic, acțiunile pe care le-am putea desfășura împreună.

Timpul pe care îl aveam la dispoziție pentru a ne pregăti era foarte scurt, și tot scurt era și timpul pe care urma să îl investim în această cooperare. Așa că, după ce ne-am rugat, în dimineața programată acestei activități, am intrat grăbiți pe poarta liceului, având în două mașini și materialele ne-

cesare aplicării în practică a programului.

Întrucât aveam la dispoziție un laborator și o sală de clasă, ne-am împărțit rapid în două echipe. Unii dintre noi ne-am instalat în laborator, cu două mașini de cusut, cu foarfeci, material de burete și țesătură la metraj, necesare confecționării de către elevi a unor perinițe învelite în huse pentru pus pe scaunele reci ale laboratorului.

Ceilalți, am ocupat sala de clasă, am instalat mesele unite în mijlocul încăperii și am așezat pe ele castronul cu mere și banane, cutia cu nuci și migdale, borcanul cu miere și fulgii de ovăz, dimpreună cu semințele de in și susan, ingrediente necesare pentru o salată de fructe. Alături am mai adus unt de arahide, precum și cele necesare unui pateu vegetal, cât și legumele necesare decorării sandvișurilor. Urma să pregătim, împreună cu elevii, un mic dejun rapid, sănătos, hrănitor și delicios.

Elevii s-au împărțit pe activități, după preferințe. Mai întâi, toți participanții au fost rugați să meargă la baie, pentru a-și spăla bine mâinile. Dacă în „cabinetul culinar” o fată și un băiat răzuiau merele, patru fete mărunțeau nucile și migdalele, iar un alt băiat amesteca separat fulgii de ovăz cu semințe de in și susan, în „cabinetul de croitorie” elevii erau împărțiți între a trage linii

pe materiale, a tăia cu foarfecelă și a marca cu ace de gălălie locul ce urma să fie cusut la mașină, în timp ce alții apăsau pe pedala mașinii de cusut, privind încântați urmele cusăturilor de pe marginile perinițelor. Din cauza încordării și a dorinței de a lucra cât mai repede și cât mai bine posibil, frunțile unora dintre băieți erau încoronate cu stropi de rouă, transpirație determinată de efort și performanță. Elevii au fost de-a dreptul emoționați la vederea lucrului finit. Atunci când prima dintre perinițe a fost terminată, fata care o cususe la mașină o strângea la piept cu drag, repetând în șoaptă: „Eu am cusut-o! Nu pot să cred că eu am făcut asta!”

Când echipa culinară a terminat de preparat pateul vegetal și salata de fructe cu cereale, mesele au fost acoperite cu farfurii ce aveau pe ele un sandviș cu pateu, o porție de salată, o linguriță și un șervețel. În timp

ce ambele echipe de elevi se înfruptau cu poftă din farfurii, doamnele profesoare împărțeau tăvi cu gustări pentru cabinetul directorial, pentru profesorii din cancelarie, pentru cabina portarului și pentru femeile de serviciu. Cum tocmai se sunase de ieșire în recreație, elevii se plimbau deja pe coridoare. Vestea că într-o clasă, sus la etaj, este mâncare bună și pe săturate, a făcut ca mulți elevi să vină, să guste ... și să plece, încântați de savoare și de inedit.

În bucuria comună, când toți mâncau și când toți vorbeau, a apărut o echipă a televiziunii. Filmând fetele și băieții care erau încântați de munca lor, echipa televiziunii a cerut amănunte despre ingredientele gustării și modul

de preparare. A fost momentul în care tinerii au devenit brusc conștienți de rolul nutritiv și terapeutic al fiecărui ingredient, explicând ei înșiși ceea ce le-am spus noi cu puțin timp mai înainte.

La secția de croitorie, fiecare elev își strângea perinița ce-o făcuse, în timp ce noi ne împachetam lucrurile pentru plecare. Un tânăr ce avea în brațe o periniță ce tocmai o terminase și de care era mulțumit, a cerut permisiunea să mai facă o perniță pentru prietena lui. Deși timpul era înaintat, iar după noi urma o altă grupă de elevi, nu l-am putut refuza.

Tinerii au dovedit o reală educație și un bun simț ieșit din comun. Împreună, am făcut o echipă bună! Au fost harnici, veseli și respectuoși. Dacă am aminti numele unora dintre ei, am fi nedrepti față de ceilalți. I-am iubit cu adevărat, regretam că se apropia timpul plecării. Am discutat mult unii cu alții, ne-am găsit o mulțime de unde comune

comunicative. Ne-am despărțit cu sentimentul prețuirii reciproce și al aprecierii lucrului făcut împreună. Când doamna directoare de la Cabinetul de Educație al liceului a venit să ne mulțumească pentru implicarea în dificilul act al educației, i-am mărturisit că onoarea era de partea noastră, precum și bucuria de-a fi întâlnit acești tineri minunați. Împreună cu doamna directoare, precum și cu ceilalți profesori, nutrim speranța că, într-un viitor apropiat, acești tineri vor deveni adulți harnici, echilibrați și serioși, care vor ști să prețuiască viața, credința, familia și libertatea.

Dumnezeu să-i binecuvânteze, pe ei, dimpreună cu distinșii lor profesori!

P.S. Câteva săptămâni mai târziu, am primit un mesaj telefonic, din incinta Liceului *Șenchea*: „O profesoară de la noi primește peste două zile musafiri. Vrea să le ofere sala de fructe de la liceu. Trimite urgent rețeta.”

Viorica Truța

Un dar care te face fericit

Beni era trist. Se apropia Crăciunul și toți copiii povesteau cu entuziasm despre cadourile pe care sperau să le primească. Tatăl lui era bolnav și știa foarte bine că mama sa nu-și poate permite să-i cumpere decât strictul necesar, nicidecum jucării sau dulciuri.

- La tine nu vine Moșul, se interesă un băiat mai îndrăzneț, citindu-i tristețea pe fața sa?

Copilul se întoarce și plecă din grupul de prieteni fără să răspundă.

- Mamă, se interesă el chiar de cum intră pe ușă, este adevărat că la unii copiii vine Moșul?

- Nu, îi răspunse mama. Părinții procură copiilor daruri și apoi le spun că a venit un bătrânel și le-a adus. Aceasta este doar o poveste.

- Aș vrea să fie adevărată, spuse Beni. Poate dacă ar exista Moșul aș primi și eu ce mi-aș dori.

Mama i-a povestit apoi că în realitate există Cineva care se interesează de nevoile copiilor. Această persoană iubitoare este Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, Căruia Îi putem cere tot ce dorim. El însă ne va da numai ce crede că este spre binele nostru.

- Ce crezi că ar fi spre binele meu să-I cer lui Dumnezeu? întrebă Beni, sperând că mama îi va da un răspuns pe placul lui.

- Eu cred că ai putea să te rogi pentru sănătate. Dacă eu și tatăl tău avem sănătate, putem munci mai mult. Știi că lipsa banilor o simțim mai mult de când tatăl tău nu mai poate lucra. Și înainte să-I ceri aceasta și alte lucruri pe care tu le consideri utile, să nu uiți să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru darurile primite.

- La ce te referi? se miră Beni.

- La mâncare, la camera caldă, la sănătatea ta și a mea, la bunăvoința celor care îl tratează pe tata ... și multe altele pe care le primim zilnic.

Tu te-ai gândit să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru ceea ce primești în fiecare zi de la El?

Și atunci când oamenii obișnuiesc să-și dea daruri unii altora, înainte de a te gândi să primești vreun dar, gândește-te cum să faci o bucurie unui copil sărman care nu are atâtea lucruri câte ai tu. Atunci vei fi cu adevărat fericit.